

Наместо Предговор

Ти,ти навистина незнаеш како е да се живее со дивите ветришта во душата,незнаеш какви оркани се креваат откако сонцето ќе зајде,тогаш,нивната сила демонска станува,кинат на парчиња се што ќе најдат пред себе,веќе завивањето им го разбирам,се настрвија на некои полураскапани дамари,живеееле кутрите од ситните спомени што така грчевито ги држеле во себе,се настрвија овие проклети ветришта на немирот на нив,ги намирисале по неколкуте мои насмевки што останале во нив.....како сверка рането во пресмртната агонија
 крикнувам...крикнувам за да ги затворам овие рак рани што и душата ја зајадоа,до скоро со телото и крвта се сладеа,сега од нектарот Божји сакаат да пробаат,црни мали јата летаат подивено....погледнувам во мракот пред себе и дланка барем една со малку вода на себе,жедда да ја згаснам,испуканиве усни веќе не се усни,низ браздите се влечат некои бесцелни молитви кои ветриштава на немирот ги носат во бездната...кога крикнувам,свездите лицето го кријат,несакаат до нив ехото на злокобноста да допри...низ темнината ги пуштам прстите,ја виткам во плетенки,налик на твојата црна коса,па потоа во празнотијата повторни ги расплетувам,и полека само со врвовите од прстите ја галам,го нема ликот твој тука,оваа самотија несака насмеани и весели лица,нејзините сидови толку се оштри што ликовите тажни со својата извитопереност се лепат,насмеаните,насмеаните од првиот допир бегаат....ја милувам темнината нарекуваќи ја девствена игра...

Содржина

1. Помогните Боже да заспијам барем вечерва
2. Крал на Тагата
3. Мостот на Воздишки
4. Вечно име
5. Вечност
6. Доаѓам
7. Живееш во мене
8. Заветот светол не обврзува
9. Исконско зло.
10. Јас не верувам дека е така.
11. Кога некогаш
12. Испревертена, без никаква смисла
13. Лажна Приказна
14. Месечева Восхит
15. Мислам дека веќе сега не сум безимен.
16. Мојата песна
17. Незавршена
18. Нова Инспирација
19. Нови песни
20. Пред олтарот на времето
21. Престнава да патам
22. Се викам утре
23. Се прашувам.
24. Сега посакувам да не посакам повеќе
25. Сеќавање
26. Солзата на Феникс
27. Овде или Таму
28. Безимена Димензија
29. Бескрајно Молчење
30. Второ Осознавање
31. Животот е измамничка игра
32. Како Адам без Ева
33. Невидлив Нож
34. Ако некогаш ме нема
35. Бајка Непрочитана
36. Тажното момче
37. Бесценети кристали
38. Солзите веќе ја имаат вистинската вредност.

39. Остани тука со моето секавање

40. Роб на Љубовта,заклучен во катанци

Помогниме Боже да заспијам барем вечерва

Потонувам во мислите и тивката молитва
Помогниме Боже да заспијам барем вечерва
Да ја сонам среде тишината, блиску до звездите

Како изгрев ран копнеам
Сам во темнината, многупати папсан
Птицата длабоко во мене моли за небо.

Сакав писмо да напишам, адресата веќе ја немам
Од болка и бројот го заборавив на домот
Не ги паметам веќе ни очите жедни.

Можеби сега сум само лудо пенливо вино
Ја пијанам тагата со горчини
Ја опејувам така пламената слобода.

Ги изгорев сите вистини
На клада од дни минати направена
Остана за спомен печатот од усните.

Бев некоја реалност
Сега не сум ни сон
Помогними Боже да заспијам барем вечерва.

Крал на Тагата

Пробај да ме видиш во мраков
 Со невиност сум завиткан
 И Крал на тагата сум крунисан.

Поклоници имам сега многу
 Секакви
 Од сите страни.

На ледини само седат дење
 По булевари неосветлени шетаат навечер
 Така спомените свои ги оживуваат.

За престолот ќе ти кажам
 Со кадифе црно е обложен
 Без рабови, малку е излитен.

Нема тука лустери,само фенери стари светат
 Со жолта полумртва светлина
 И музика од преморени виолинисти стари.

Не се жалиме
 Секој ден кралството ни е побројно
 Секој ден кралството ни е потесно за педа една.

Којзнае можеби утре
 Или за месец ,или пет
 Војна ќе водиме,територија ќе прошириме.

Не,оружје немаме
 Не крв нема да лееме
 Не мртвите ние не ги сакаме.

Само со црнила од душата ќе плукаме
 Само бигорот ќе го расееме
 Само јадот ќе го распрсниме.

Та и онака не е наш
Та и онака не го сакавме
Та и онака ни го дадоа.

Мостот на Воздишки

Стих измислен сум
Никогаш непрочитан
Во песна некоја непозната
Ова е само дел еден
Ако поминуваш на некој камен погледни
Врежани се зборовите

Јас сега стојам
Немеам
На мостот на воздишки

Ќе знам по твојот скриен поглед
Ќе го сокриеш од друг
Да погледнеш настрана
Навистина
Стих измислен сум
Само за тебе

Вечно име

Твоето име е скриено во мене
Посакаа Демоните кои се будат во мракот
Ги гледам гладни се
Да се сладат со него.

Го изговарам во тишината
Ќе ме препознаеш по молчењето
Вечните не разговараа
Само со мислите патуваат.

Се среќавам со сеќавањата
Таму го воскреснувам твоето име
Знаеш од поодамна
Колекционер сум на необични работи.

Ги собирам деновите
Часовите и минутите
Поминати со твојата трага во моето срце
Име е тоа.

Можеби можам да се преправам
И гневот во издржливост да го претворам
Немирот во креација блескава
Критиката во охрабрување секојдневно

Но љубовта неможам да ја извалкам
Само ја оплодувам
Името твое вечно сакам да биде
Демоните гладни да останат.

Вечност

Таму каде што се раѓаат ѕвездите ќе одам
Изворот некои го нарекуваат Вечност
Сакам
На најблескавиот сид да го напишам твоето име
На најблескавиот престол да го поставам твојот лик
Доаѓам повторно пред тебе
Мало парче од моето срце да ми дадеш
Го имаш на дланките твои
Клуч волшебен било за таа врата да ја отворам
Те молам понизно
Мало парче каде љубовта моја е врежана
Вратими,или подарими
Времето ми е непријател
Со бури ме спречува
Со води подивени сака да ме однеси
Со камен ладен сака да ме поклопи
Непријателите наши се котат
Ги има денес сто е еден
Утре можеби ќе бидат црна војска
Војна ќе водат
Гадости илјада и една ќе кажат
Пред тебе ,за мене
Повторно понизно те молам
Само едно мало парче вратими
Јас и во сонот сум буден
Чекам

Доаѓам

Дојдов во надежта
 Се закопав во прастарото минато
 Исполнето
 Завиткано со мистериозни сенки

Се сокрив самиот од себеси
 Во град што не го познавам
 Несакам сега да го презирам тоа вчера
 Се враќам во утрото што го знам

Не престојувал стоелетие тука
 Само во ветриштата бев заробен
 Талентиран или проклет
 Ги отвaram мислите

Ако во окото гледаш фетус на љубовта
 Родиго
 Не покривајго со капаците домот на раѓање
 Отвориго

Доаѓам
 На мека земја да газам
 Покрај блато ќе поминам
 Во кругот нов симбол ќе врежам

Туѓиот неспокој ме гони
 Плачот на детето заборавено ме мори
 Денес меѓу стиховиве се кријам
 Постоењето во непостоење го претворам

Доаѓам
 На мека земја да газам
 Покрај блато ќе поминам
 Во кругот нов симбол ќе врежам

Живееш во мене

Секавањето со сеопфатна жед
Ме обзема и тревожи
Болката ми го разорува стомакот како демон
И ме тера да лебдам во облакот на страдањата.

Живееш во мене
Со прифатливо сознание на радвоеност
Љубовта
Лебди некаде помеѓу планините како бариера
Додека страста се вие во скриените виуги.

Наречиме повторно луд
Сенката на твоето тело ме тера да лудувам
Навистина наречиме луд
Но и тука лудувам што сум странец.

Сега знам дека сум луд
Кажувам добра ноќ на авети околу мене
Како луд само мрморам
Невозможно е да те засакам само во еден живот.

Заветот светол не обврзува

Во смрта ќе се стретнат нашите патишта
Заветот светол не обврзува
Нераскинлив е
Патека една е веќе создадена во срцево
Гробница на љубовта е
Празно е полето на душата
Го посипав со пепел што ми подари
Немам веќе тајни за криење
Не ги склопувам очите
Ја ловам светлината
Непознати ликови гледам
Туѓи ,со години одалечени
Не го допираш утрото
Можеби затоа хаосов се раѓа
Копиле е од вчера побеснето
Нерането,лакомо
Пресликано и монотono
Подстанар во денов сум
Кога ќе се распрснам во илјада капки боја
Сликата и од небото ќе се избрише
Кога ќе се распрснам во илјада капки вода
И облакот темен што ме прекрива ќе замине
Кога ќе бидам само грам атом
Во смрта нашите патишта ќе се стретнат.

Исконско зло.

Го намириса мојот скриен страв
Како гладна волчица завиваше од карпите
Величенствено застаната на највисоката

Се трудеше да изгледа на игра
Третпат родена во вековна самотија

Се прашував
имам ли срце повторно да ја гледам твојата илузија

Се губев,се губев во длабочините на заспаното зло
секогаш спремен да газам на пепелта
секогаш спремен да рушам исто како тебе
додека ти,крволочно ги забиваше забите во вратот
се раѓаше ланецот на неуспешни раѓање во мојот ум.

Екстаза чудна ли беше тоа,помешана со крв блудна
Во сенката на мртвата тишина,повеќе личевме
На папсан гавран кој бдее над преморена голубица.

Обвиниме,отров се моите зборови,отровна е мојата крв
Тврдоглава и во гревот си,со солзата покрај пеколот одиш
Се препокривам со мисли правливи,морам,навален на сенката туѓа.

Се привлече повторно ли во вените,зарем не се одрековме од љубовта
Зарем повторно ќе ме кршиш како камен со очите во темнината
Во агонијата на светлината готов сум да го дадам животот како жртва
невина.

Градот под мене со спокој спие,јас крај камениот олтар,ти на каменот
стоиш
Безимената храброст ме напушти,наивноста е поголем грев,залудно е
моето покајание
Жена си,исконско зло,јас ум сега мрак,кој шепоти во мрак.

Се престојувам во моето племе,разголен човек со душа врзана во ланци
За тебе станав проколнат,пробудиме,спијам покрај твојата сенка
Раскиниме или мене или мојот страв.

Јас не верувам дека е така.

Во името на она што некогаш живееше
 Во името на она во кое верувавме
 Во името што љубов го нарекувавме
 Во тоа име се насмевнувам и заминувам

Ја оставам тишината и самотијата со зборови недефинирани
 Изворот на минатото е
 Посакав повторно да сакам

Некој ми рече си ме проколнала
 Крв од нимфа си зела
 Со забите од месечината си ја цедела
 Прво со врелината од сонцето си ја зоврела
 Рацете на три води си ги миела
 Диви сокови од тревки си собрала
 Талисман на сребрен ланец си носела
 Си станала ќерка на стара мајка
 Таа името Немуриин ти го дала

Јас не верувам во ова
 Еден странец
 Чинам Телас се викаше ,ми кажа.

Во името на она што некогаш живееше
 Јас не верувам дека Телас има право
 Во тоа име се насмевнувам и заминувам

Гледам во моја близина
 Блесок во нечији очи
 Насмевка на нечија уста
 Гледам и посакувам повторно да сакам.

Кога некогаш

Кога некогаш

Во некоја вечер,темна и густа
Ќе ме видиш пред твојот праг
Не се изненадувај
Нема да дојдам за прошка да молам
Бесцелна е таа молитва во твојот храм
Ни за прегратка повторна
Илузија е тоа една моја
Ќе дојдам
Со моето последно парче срце
Мало е,ситно колку зрно песок
Да го скршиш додека седиш задоволна
Среќна во туѓата прегратка
Така моето непостоење ќе го видиш
Тоа е мојата желба
Ќе го завртам грбот
Ќе заминам со празнината моја
Судбината ми кажа
Скитник по патеки туѓи да одам
Со насмевки лажни да се хранам
Со зборови лажни да се воздигнам

Испревртена, без никаква смисла

Јалова стана надежта, не зборувааше повеќе весело
љубовта не е мртва, некаде на некој графит прочита
но ние умревме за неа, во лавиринтот од сништата се изгубивме
со скаменети идеи отфрлени на некоја грамада се тешиме.

Ако пишувааш песни за мене, кажи нема, наместо збогум
заминувам и ја затворам книгата на сите стари спомени
негледај повеќе во моето утре, судбината со друго мастило пишува
замини во твоето утро каде своната тивко звонат.

Не е тоа фиук на ветерот, Купидон со стрелата мислам дека ме погоди
ќе го милувам небото, со сјајот месечев ќе блескам. по бескрајот ќе сликам
со криљата на лебедите танц чуден знам ќе играм
не верувај, ова е само приказна без никакви сништа што ме чека.

Ако те удостојам со еден поглед, знам ќе мирисаш со нова свежина
којзнае можеби задутре ќе се судриме некаде во мракот, или тишината
мртвите зборови и калта од солзите пролеани во тајност ќе не сопрат
не зборувај, нема да зборувам, барем една, само една вечер.

Лажна Приказна

Ова е приказна лажна
 Не верувајте на овие зборови
 Ми ја раскажа осаменик еден
 Времето празно со приказни го полнеше

Наутро кога на праг ќе застанеше
 Денот со погрдни зборови го благословуваше
 Пладнето на душманите великодушно им го подаруваше
 Ноќта љубоморно за себе ја чуваше

По темните сокаци тивко одеше
 Не беше крадец на воздишки
 Еден спомен постојано бараше
 Раната жива да му ја залечи

Дупка црна на градите тој спомен му направи
 Ала му се вгнезди
 Го јадеше и парампарче го правеше
 Сила да викни немаше

Од луѓето бегаше
 Тие злобници едни
 Со болката негова се хранеа

Темен сокак најде
 Таму на калдрмата излижана и излитена
 Пиедестал направи
 На тагата споменик величенствен и подигна

Наутро брзо брзо го рушеше
 Не сакаше луѓето да ги исплаши
 Споменикот страшен лик имаше
 Навечер трпеливо го градеше

Не верувајте на овие зборови
 Ова е лажна приказна
 Ми ја раскажа осаменик еден
 Кој празното време така го полнеше

Месечева Восхит

Птиците престанаа да пеат
Се плашат да се натпреваруваат
Ете драга моја со убавината на твојот глас
Сонцето престана да грее
Се плаши и тоа да не ја изгори прегори
Твојата убавина
Морето ја смири бурата
Посака и тоа во овој час
Да ги слушне таласите на твоето срце
И јас знам,и ти ме знаеш
Смртник кој деноноќно копнее
И си копнежот го чека часот
Кога ќе станам слуга на таа убавина
Ќе им пркосам со гордоста моја
На птиците кои молчат
Кога со молкот ќе прелетаат преку ливадите
Ќе му пркосам на сонцето
Кога ќе одиме по патеката
Ќе му пркосам и кога ќе седнеме
На брегот од дивата пенлива река
Со пенливи и немирни таласи
Ќе седнеме и заедно ќе ја гледаме месечината
Како ни ја испраќа восхита своја.

Мислам дека веќе сега не сум безимен.

Утрото плачеше
Ние се смеевме онака детски
Повторно посакавме безимени да бидеме

На ветерот му се спротиставивме
Онака наивно понесени од страста
Што повторно во првиот посакуван бакнеж се роди

Ајде
Ајде да ги пееме песните
Со зборовите недоречени

Далеку од мене постоиш
Се искрадуваш од твојот сон
Не си виновник,но се криеш од непознатото.

Јас умрев
А ти ми прости без солзата твоја
Заборавив да те помилувам по образот
Заборавив да те погледна онака милно
Заборавив
Да ти кажам дека умрев

Овде на ова место

Го поделив и сонот и јавето
Сега сум стварност моја

Не го избрав животот,тој ме пронајде
Со целиот мој скриен сјај
Мислам дека веќе сега не сум безимен.

Мојата песна

Мојата песна е само парче душа
Напишана на небото бескрајно
Гледам веќе трет ден
Темен облак се свил
Сака да ја избрише проклетник
Немоќни се сеќавањата мои
Го нема таму допирот твој
Недостасува утринскиот бакнеж
И твојата деноноќна присутност
Мојата песна е само парче болка
Посеано, расфрлено на земјата
Гледам веќе шести ден
Ветар збеснат сила собира
Зборува со потсмев
Ти остана само споменот за неа
Дојдов со песок да го прекриам
Мојата песна е само спомен празен
Пишувам за да не те заборавам

Незавршена

Во одразот на мојата душа,ја напишав твојата казна
Твоите гревови и мојата омраза ги препокрив со тагата
Со немирен сон ги испратив,ете таму во некој дел на црната шума.

Одморен во јавето,во ново руво,ткаено во неколку врели ноќи
По малку пијан,со романтичен занес го делам шепотот со месечината
И вистина врзана во некој нов завет.

Ако некогаш посакаш,ете така да напишам песна за тебе
Кажими само каде да ги барам зборовите.
Дали во болката,или во мртвилото на деновите минати.

Ако некогаш посакаш,ете така да насликам слика за тебе
Кажими само каде да го пронајдам платното
Не ја видов љубовта пресликана на твојот лик.

Ќе ја оставам песнава недопишана
Ако посакаш некогаш допишија во твојата самотија.

Нова Инспирација

Барам еден збор
Било каков
Да проговорам на лединава
Етеги
Ерос и танатос застанеле
Кажуваат низ ветерот да зборувам
Таму во долината имало некои кои само молчеле
Сакале да слушаат зборови убави
Барам еден збор
Некаде околу мене
За Ерос ќе почнам
Но малку настрана стојам
Чекам стрелата да ја одбере
Нека нема капки крв
Ни со солзи да не е миена
Златен врв знам ќе има
Срцево тупка брзо
Со возбуда е исполнето
За Танатос ли треба да кажам
Не подобро е да молчам
Ме стрела со очите ладни
Кажува можеби
Негледам студенило во тебе
Морам повторно за Ерос да пеам
Музата е веќе до мене
На харва свире
Се нарече самата нова инспирација

Нови песни

Небото милион бели свеќи пали
Новата патека ја обележува
До светот каде љубовта наша живее

Пробудисе моја заспана убавице
Ќе го изгаснам светлото
да ја видам твојата блескавост.

Со прстите ќе поминам
по твојата стварност
скоро совршена .

не посакувам желби
оставам сами да се родат
уште стотина пати.

Нема повеќе да пишувам
Оставам животот за нас да запише
Стотина стотина нови песни.

Пред олтарот на времето

Во центарот на вселената,каде тишината спиеше
Пред олтарот на времето неродено дојдов
Старата наметка на жрец пагански ја облекох
Скиптарот со симболи моќни врежани го зедев
Маѓијата на древните времиња да ја воскреснам.

Во кругот на мртвите спомени влегов
Испишан беше на карпата црна
Олтарот беше исклесан во два видови на болка
Надежите четири факели светли ги поставив
Чекав само месечината на сводот да блесне.

Без агонија,без тага,и три невини лета,
Го повикав ветерот на заборавот
Онемен ,папсан,бришел во планините со горчини
Ќе го воскреснам во длабочините на сопствана крв.

Без лик сум,ја повикувам ноќта темна
Со љубов прегорена пепелосана ,ја повикувам зората
Дивиот непокор ме мори,го повикувам пладнето
Да се соединам со водата збесната,повторно ја повикувам ноќта темна.

Со вистината за самиот себе,сидовите на амбицијата ги рушам
Не ја познавам слободата,освен слободата на вистинското постоење
Со чудна болка во вековите се сновев,се таев напати
Одговорот на ликот твој го најдов,напишан од претходниот живот.

Времето ме газеше,со гробови ме препокриваше во прав се правев
Престанав да гледам,од пукнатини слеп излегував,чекав звезда да бидам
Морнар повреден двапати во морето црно од тага пловев
И тогаш и сега,се што небеше ,сега си во мојот свет.

Лесно ми е сега да бидам,и земја,и сонце,и вода и пламен
Име кое чека да умре,во ништавило пепел безимен да бидам
Во вителот на повторното раѓање со преморени години влегувам

Од сенка сторена,желно заробена,со вино ќе те благословам.

Законите на судбината низ молитва ги кажувам
Со немоќта ги открив,низ несовршенството ги провлеков
Удирам на земјата,и прв пат,и втор пат ...и седми пат
Мртвото нека го проголта,мрачното нека го поклопи,капката живот
останува.

О душо прастара,одреknисе од очајот,од стравот,од празнината
Биди сам со своите мисли,во искра се претвори,биди пламен утре
Биди сам со своите мисли,во капка се претвори,биди река утре
Биди сам со своите мисли,во облак се претвори,биди утре небо
Биди сам со своите мисли,во грутка се претвори,биди утре нивна плодна.

Престнава да патам

Престанав да патам

Зошто сега знам

Кога некогаш повторно ќе те стретнам

Било на улица,или во некој парк

И повторно,ќе те погледнам со истиот поглед

Како првиот пат

Кога некогаш,макар и случајно те почувствувам

Во некоја моја близина

Ќе шепотам ненапишани стихови

Срцево мое ги чува од заборав

Кога некогаш,ќе ме видиш

Малку скршен,со скриена тага

Јас повторно со мислам ќе ти кажам

Дека те Сакам

А ти

И тогаш

Плукајме,навредиме

И кажи повторно

Дека сум кукавица во љубовта

Дека неznam да љубам

Насмевни

И замини

Сега и грбот твој знам како изгледа.

Се викам утре

Се викам Утре
Неверуваш,отвори ги очите
Сега сите места на светот ми се дом
Мислиш безимен сум
Крстетеме,благословетеме
Навистина се викам утре
Не постоев
Повторно не веруваш
Читаш,и веќе сум вчера
Таму
Не сум ни витез ни принц
Илузиите во дисагите на Коњот останаа
Денес
Ете го изговори зборот
И веднаш повторно станав вчера
Навистина се викам утре
Со поглед јасен
Со патека цврста.

Се прашувам.

Се прашувам од кој свет си дојдена
Со мали,розеви неуморни дланки
Го исполнуваш просторот како облак.

Жешко намирисана,во секој миг посакувана
Толку слатка и вкусно посакувана
Среде океан од страсти,со детска срамежливост.

Капки пот,како мали зрна Бисери
По твојата гримизно црвена голотија се тркалаат
Бликаш со вонземски сјај
Во Смарагдната полусветлина на собата.

Сега посакувам да не посакам повеќе

Ова се зборови на една душа несмирена
Ова се зборови од една бездна излезени
Ова се зборови од едно срце избегани

Посакував да заборавам
Посакував да се задомам
Посакувам да се смирам

Тука на ова место,каде коренот ме отфрла
Тука на ова место каде и грутката е туѓа сега
Тука на ова место каде погледот е ладен

Посакувам сега
И утре
И задутре

Никогаш да не посакувам
На ова место.

Секавање

Не го сликам твојот лик на платното од денот
Тагата ќе го избрише љубоморно
Очајот со најцрна боја ќе го прекрие
Болката со лузни ќе го ишара
Само во едно мало парче
Од моето срце
Неповредено
Чисто како белината утринска што ме благослови
Го чувам
И таму со секавања го заградив
Од насмевки
И бакнежи

Солзата на Феникс

Во сонот го видов Феникс
Беше така тажен
Низ солзи прозборе
Рече товар тежок носел
Уште пред илјада години
Но ти
Ми рече со глас човечки
Ти кој тантал го носиш во името
Ти кој прометеј го имаш во срцето
Ти кој мене си ми близок
Земи само една моја солза
Лековита е таа
Товарот твој ќе го направи полесен
Болката ќе ја направи поднослива
А кога пепел ќе се сториш
Тогаш раѓањето твое ќе биде
Земија солзата
носија во близина на срцето
Амајлија нека ти биде
Земија и чуваја
Патот до срцата ќе ти го отвара
Од зло ќе те штити
Знам
Повторно со глас човечки проговори
Не си зол
Но како зол те гледаат
Злото го презираш
Но како магнет со презирот го привлекуваш
Земија и добро чуваја
Наслутувам
Нови понори злото ти спрема
Нови жртви бара
По нови макадами ќе те пушти
На нови ридови од болка ќе те искачи
Ти пак не се плаши
Само солзата земија
Во мракот на дланка ставија

Светлост ќе ти биди
Кога стравот ќе ти се доближи
До срцето ставија
Кога очајот ќе затропа
Само малку вкусот нејзин пробајго
Сега земија и одиси
Еве новиот ден те вика
Еве новиот ден те чека

Овде или Таму

Таму некаде позади црните планини
Таму каде и морето ги мири брановите
Таму каде што камбаните весело пеат
Таму
Ги однесе некој злобник моите соништа

Таму каде што се раѓа росата во свезден прав
Таму каде што солзите се бисери скапоцени
Таму каде што светилникот храбро го брка мракот
Таму
Таму сега е границата на доброто и злото

Овде
Без сеќавања
И воскреснувања
Овде
Гледам едно мало парче небо
Во два мали светови
Овде
Шепотот уште во утрини ми кажува
Ќе те Сакам до бесконечноста

Безимена Димензија

Навистина е глупаво да се поделиме вака
 Го кажувам само тоа
 Што знам дека го очекуваш да го кажам
 Погледни во дневникот на мојата душа
 Мислам случајно го заборавив во некој агол во дневната соба
 Прочитаја последната страница
 -среќен сум единствено
 Кога ќе заборавам дека постојам-
 Премногу е театрално зарем не
 Го насликав само последниот ден
 Безнадежна боја е нанесена на него
 Твојот таинствен
 Недоречен збор сеуште виси
 Знаам
 Разговараа два различни духови
 Не се прегрнаа повеќе две сенки

Навистина е глупаво да се поделиме вака
 Мораме да бидеме слободни
 Немаме друг избор
 Којзнае
 Можеби вака ќе дознаеме
 Колку си недостасуваме еден на друг
 Мислам дека сеуште незнаеш што е тага
 Не ме гледаш
 Тука сум живо осамен во безимена димензија.

Бескрајно Молчење

Сам бев,мислев бесилен сум,пред сопственото распетие
Со неколку плисоци од минатото да се борам.

Крадав дни кои не се дни
Но со безбојност пред очиве ми исчезнуваа.

Оживувам ете прастара игра,повторно самотијава ја дави немилосрдно
Изгледаните коски јасно кажуваат.

Се лажам,со скаменета корка леб сила да собирам
Кучешки апеш се роди така,безбели свер сум станал.

Сега и призраците се плашат од мене
За ним е ова невратно мртов простор.

Не ме тревожи веќе нечиј крик
Знам тоа е нечија морничава смрт.

На некои кои мислеа силни се,јаки се,моќни се
Еве како суводолици збеснати ќе им се лизгаат солзите.

Кога умирав во соништата
Црнејцата,паганска сила ми ја даде.

Од скриената бездна на душата тајни молитви вадеше
Ме научи повторно црни клетви да кажувам.

Свездена рана да отворам
Бескрајното молчење ќе го подарам така.

Второ Осознавање

прво знаев кој сум,
 со млако сознание за првата слобода,
 тргнав некаде,
 каде немаше ништо,
 но барав нешто,
 како свер ранет на макдами одев,
 по бедеми стоев,
 со туѓи стравови се борев,
 напати на мртва стража стоев и сенки туѓи чував,
 моето срце коцкар беше,
 со судбината се коцкаше,
 облог страотен си сторија,
 кој ќе губи во понори да скита,
 кој ќе победи,
 со сласт да се слади,
 напати кога победник во миговите бев,
 шепотев и на шепотот се радував,
 знаеш ли колку сакам,
 навистина вистински сакам,
 да бидам една мала свезда,
 во твоите очи каде има милиони свезди,
 шепотам и сега,
 не им давам на сенките твојата трага да ја избришат,
 немирот мој,
 сега слатко пие од крвта моја,
 тагата во очите со сјајот месечев ја мири,
 напати кога пред поразот клечев,
 од солзите мали езерца правев,
 на површината нивна пишував,
 ајде посетиме барем во сонот,
 таму е поинаку,
 таму и небото зборува за нас,
 кога по втор пат осознав,
 за втората слобода,
 земјата ја прашував низ крик нем,
 дали навистина постоеше,
 или беше само копнеж,
 во некоја ладна Јануарска ноќ.

Животот е измамничка игра

Во овој миг
 Се простувам од себеси
 Со мртов јазик
 Врз купиштата од пепел
 И гламни недогорени

Изумрениот јазик што го баботев
 Врз ладните сидови го налепив
 Галерија на трули спомени е тоа

Мошне загатливо извикувам
 Месото на осаменикот награда прима
 Вечен пливач во река без сеќавање станувам
 Патеката е изодена

Никнат на оваа земја и небо бев
 Станав пресадено цвеќе во жед пустина
 Минав низ времето и просторот
 Со насмеани усни брз грч

Со положена дланка на градите
 Без никаков занес
 Сите очајувања или нејасни радости ги оставив
 Пресечен од далечните грмотевици на две лажни очи

Ја измислив оваа тажна развлеченост
 Бесот на душата да го смирам
 Етеја, вкочанета и исплашена пред јамата немее
 Отвореното небо е твое ,и кажувам со малку утеша
 Призраци со крв по тебе нема да тагуваат
 Безимени тревки на хумката ќе садат
 Со двојно ехо заборавот за тебе ќе го викаат
 На трул пергамент ќе напишат
 Животот е измамничка игра
 Боиште нескротено на парче земја

Како Адам без Ева

Како Адам без Ева сум сега
Со парче коска покус
Го запознав минатото
Ја видов иднината на миг
И сега со слаб трепет на срцето
Го чекам последното одбројување
На времето во мене
Недоискажан
Со слаб грч на лицето
Со суша на очите
И тивок шепот
Вечнаја памјет

Распостилам цветови на ледина
Во оваа црна пролет
Кората на студот ја лепам околу срцето
Од грубо делкан црн бигор
Го оделувам беспотребниот очај
Со обрач на прашања без ред или значење.

Станувам од миг во миг
Грст иловица
Туѓ меѓу своите
Безобличен
Истинувам на земјата
Во нејасни облици и бои на ноќта

Во гласот липање
Врз очите криљата ме покриваат.

Невидлив Нож

садистички забивам невидлив нож
в срце, еден спомен со бакнеж
кој имаше вкус на ванила
го терам крвта да ја исцеди

некако нека крвари, река нека стане
не поток
не трага крвава
и повторно знам, попусто крвари

ете вчера беше или завчера
со некоја илузија го нахранив

се убедив себеси, не тебе прости
дека минатонеделните крикови си ги слушнала
од радост заигра со ритам весел
танцуваше на дождот како мало дете
и мен така како некогаш
на десното рамо солза надеж ми остави

папсан и исцеден од илузијата
седнувам под стариот даб
гавранот ми кажа, сонуваш празни сништа
посакуваш розово утре

садистички забивам невидлив нож
в срце, еден спомен со бакнеж.

Ако некогаш ме нема

Ако некогаш ме нема
а ти постоиш драга
немоја да плачиш
солзите болат
очајот гуши
ти само гордо кренија главата кон ноќното небо

кога ќе ја видиш најснајната ѕвезда
знај
тоа сум јас
ќе блескам толку силно
силно за да ја растерам темнината
која кукавички ќе доближи до тебе

кога ќе слушниш тивок ветар
знај
тогаш ти драга моја тоа ќе бидам јас
ќе дувам тивко околу тебе
за да ја растерам тагата
која знам ќе се свие во секој агол

ако некогаш ме нема
а ти постоиш драга
немој судбината да ја колниш
само кренија главата и кажи гордо
птекита наша со љубов беше послана
утрото со шепот беше исполнето
денот со насмевка беше распослан
ноќта со надеж беше исчекувана

ако некогаш ме нема а ти постоиш драга
само продолжи гордо по патеката да одиш

Бајка Непрочитана

Ја напишав најубавата бајка за тебе
 Но ти никогаш не ја прочита
 Не ги отвори никогаш вратите на твоето срце
 Не ја погледна никогаш месечината
 А таа моја принцезо секогаш блескаше за тебе
 Грееше волшебно и заносно
 Ги мамеше пеперутките мали
 Ги тераше неуморно да играат крај фенерот
 Кутрите попусто си ги гореа крилцата
 Ни светлоста не ја гледаше која прозорот ти го осветлуваше

Направи бедеми дебели со молкот твој
 Ни најубавата серенада што ја пеев не ги сруши
 Струните на гитарата до прскање се затегнува
 Од свирката која ја свирев
 Не ги слушна акордите што ги пуштав со ветрето

Жагорот на улицата ме мамеше
 Стоев да го слушнам чекорот твој
 Постојано брзаше како потоците планински
 Погледот го пушташе некаде напред каде не бев јас
 Моја принцезо од бајките мои напишани
 Никогаш непрочитани.

Неуморен пишувај сум
 Ќе пишувам се додека сила имам во мене
 Неуморно ќе чекам барем една бајка да прочиташ
 Моја принцезо од бајките непрочитани

Тажното момче

Момчето и фантазиите
Другаруваа постојано
Од изгресонце
До зајдисонце

Кога ноќта ќе дојдеше
Ги прегрнуваше нежно
Фантазиите во сништата го носеше
И светови невидени му даваше

Патуваше весело и незаборавно
Една светулка придружник му беше
Тивки песни на уво му пееше
Радосен го правеше

Злосторник еден
Што љубоморен на момчето беше
Светилката ја зароби
И тажен го стори

Бесценети кристали

Го оставам бескрајот малку да биде љубоморен
ако до вчера јас скришум сиркав во неговите длабочини
сега нека тој кога месечината ќе бликне со полниот сјај и ја осветли мојата
душа
сирне во длабочините
и нека во некоја длабочина што ќе ја види
неисполнета го остави својот скриен таен шепот на Љубовта.
Сега посакувам да нема кров на ни една кука,
ќе бидат преголема пречка за соништата што се раѓаат во срцето,
не мислете дека ве лажам,
од солзите
сега научив да правам бесценети кристали со кој ќе направам најубав
лустер,
ќе го закачам да свети со млечнобела светлина во салонот за прием на
новите утра.

солзите веќе ја имаат вистинската вредност.

Несакам да бидам твоја грешка или грев
ослободен сум од гревовите,
ако неверуваш
 послушај го моето молчење,
кога ќе ги спуштам очите,
 ќе заплачам во себе
како шарени птици
 кон тебе ќе ги испратам моите тајни кодови
знам
навистина знам твоето срце лесно ќе ги дешифрира....
желбата да те имам
повторно ме прави да го воскреснам некаде во мене поетот
навистина
 беше претешко да се затвори вратата на спомените,
сега веќе не се страмам и да заплачам
 а некој да ме види
 ќе му кажам
солзите веќе ја имаат вистинската вредност.

Остани тука со моето сеќавање

ме ослободи од тишината убиствена,
ме ослободи од моите тајни
бев немирен скитник,
неразбран љубовник,
сега од тебе неможам да побегнам,
сега од тебе неможам ни една тајна да сокријам,
доволно е и само еден поглед,
та лесно ќе профучиш низ мојата душа.
сега ќе те напишам
а ти остани тука со моето сеќавање
и само во оваа тишина соединисе со капките,
кога и во само една жедно се повлечеш,
дојди
јас до утрото ќе бидам на старото место.

Роб на Љубовта,заклучен во катанци

Ќе пронајдам едно место...едно место во овој мал свет..каде твоите сеќавања и моите солзи нема да ме видат...ќе седам во таа тишина сто,или подобро триста денови..ќе седам и ќе го чекам мигот кога пред моите очи ликот твој ќе блесне..ако срцето мое рането треперот не го возбуди,знам сум те заборавил...ако пак заигра со уште полуд танц,ќе отидам брзо брзо во најсувата пустина каде сонцето најжешко пече...ќе стојам сто или подобро триста денови како суво јаворово дрво,ако во фатаморганата го видам твојот лик,и од тој лик срцето не го разбуди треперот немирен,ќе знам желбата моја за тебе прегорела.....но ако предавнички заигра,ќе заминам на север....на север во најстудениот дел,покрај санта мраз ќе се прилепам и повторно сто или триста денови ќе чекам некаде во белината да го видам твојот лик..ако го видам како се смее низ снегулките нежни и срцево мое со немир топол го полни...тогаш,тогаш сам на себеси ќе си признаам,од љубовта твоја ми нема спас,тогаш ќе знам дека сум роб на љубовта,заклучен во катанци....ќе стојам да знаеш прилепен на сантата,чекаќи го денот кога студенилото своје ќе го пушти низ вените мои да тече незапирливо,а јас за возврат само името твое ќе го изговораам...

Рецензија

Никогаш Човек не е сигурен со Поетите..што навистина сакаат,кога сакаат,како сакаат,зошто сакаат,за што размиуслуваат,кога навистина гледаат,а кога само со погледот повторно како што знаат тие,да создаваат некој свој нов свет..навистина никогаш не сте сигурно со поетите,дали и додека со нив седите и разговарате,дали тие се со вас тука присутни,или баш во тој миг,тие ловат или создаваат некоја своја инспирација.

Ако не сте навикнати на нивното отсуство,додека вие сте присутни крај нив,тогаш или можете да се разочарате во нив,или пак да се навредите,но,кога подобро,или кога уште подобро ќе ги запознаете,ете дури тогаш ќе знаете зошто тие почесто,отколку обичните луѓе знаат дека и бајките се вистинити.

Додека целокупната наука,сеуште мака мачи,да ја дефинира можноста за патување низ времето,Поетите сопствените времеплови ги создаваат многу рано во себеси,и за ним воопшто не е проблем да отпатуваат до некој спомен,и се додека тие самите сакаат,да живеат во тој спомен.

Се е минливо,се бришат и најдлабоките траги кои ги оставаме на земјата,исчезнуваат некаде во мракот од времето,и токму затоа што Чернодримски е длабоко свесен за ова,со своето перо,прави нешто повеќе од обична трага.

Трага,која е вистинска вредност за човечкиот живот и Љубовта во тој Човечки живот.

Мотивот да се создади токму ова дело,кое е повторно еден негов создаден имагинарен свет,а мораме да признаеме дека токму стихозбирките на Чернодримски се светови,сите различни на свој начин.да да создаде свет,каде ни времето не ќе може се што втиснал токму тука да се избиши.

Силно,без некои посебни литературни метафори,пее за сите изминати животни радости,неправеќи го минатото злосторник,туку учител кој го води во сегашноста.

Морам да признаам дека токму тука неговата Поетска способност е оригинална, песните се обично заробени во само една романтичарска мисла, во само една романтичарска емоција, а тоа е Љубовта.

Во оној миг, кога ќе се одлучите да ги исчитате сите песни, од самиот почеток до самиот крај на оваа стихозбирка, не само што ќе уживате во сите насликани поетски слики, туку ќе се воодушевите на поетската милозвучност која е вградено при создавањето, но и на чистиот срцев ритам кој го диктирал сето ова.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто

како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величествената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и

Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Јавето Ако Некогаш Апстинира

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Јавето Ако Некогаш Апстинира 2010 година 53 страни

ISBN-10 608-4778-33-X

ISBN-13 978-608-4778-33-2

EAN 9786084778332

